

Kadınların Vücutlarını Erkeklerle Teşhir Etme Bahaneleri

— Korhan-Kulce · 21 Aralık 2025

KADINLARIN VÜCUTLARINI ERKEKLERE TEŞHİR ETME BAHANELERİ

...

Ve belki de en rahatsız edici hakikat şudur:

Kadın, bedenini sergiledikçe özgürleştiğini sanır; oysa çoğu zaman özgürlüğünü, bedeninin yarattığı etkiye bağlar.

Bu da onu, inkâr ettiği bakışların insafına bırakır.

Kadınların yıllardır, neredeyse bir ezber gibi tekrarladığı o cümle — “Ben güzel ve çekici giyinmeyi sadece kendim için yapıyorum” — gündelik hayatta sergilenen davranışlarla bu kadar açık biçimde çatışmasına rağmen neden hâlâ dokunulmaz bir inanç olarak korunur? Bunun cevabı romantik açıklamalarda değil; kadının bedenle kurduğu, çoğu zaman inkâr edilen ilişkide saklıdır.

Kadın, evden çıkarken seçtiği kıyafeti yalnızca kendisi için seçmez. Eteğin kısılalığı, dekoltenin açıklığı, vücudun hangi bölümünün öne çıkarıldığı; bunların hiçbiri rastlantı değildir. Bu bir düzenlemedir, bir sunumdur.

İnsan, var olduğu ilk günden bu yana görülmek ister. Kadın ise görülmenin en kestirme yolunu vücudu üzerinden kurduğunda, bunu “kendim için yapıyorum” diyerek masumlaştırır.

Evde tek başına kimsenin giymeye gerek duymadığı o iddialı parçalar, dışarı çıkarken bedenle birlikte sahneye sürülür. Çünkü burada amaç rahatlık değil; sergilenebilirliktir. Sergileme ise her zaman bir muhatap varsayar. Hadi itiraf edelim; kadın, bedenini vitrine koyar ama vitrinin kime baktığını inkâr eder.

Peki bu kadar açık bir hakikat ortadayken, neden ısrarla inkâr edilir?

Bu cümle neden savunma refleksiyle tekrarlanır?

Çünkü kadının bedenini sunduğunu kabul etmesi, rahatsız edici bir gerçekle yüzleşmesini gerektirir: Değerini bakışın onayına bağladığı gerçeğiyle. “Sadece kendim için” söylemi, bu yüzleşmeden kaçmanın en pratik yoludur. Kadın, bedenini açtıkça güçlendiğine inanır; oysa çoğu zaman yaptığı şey, kendi varlığını bedensel çekiciliğe indirgemektir.

Modern söylemler bu indirgemeyi daha da parlatır. “Feminizm”, “özgürlük”, “beden olumlaması”, “kendini sevmeye” gibi kavramlar, kadının bedenini sergilemesini yüceltir. Böylece kadın, farkında olmadan erkeklere kendi bedeninin tanıtımını yapar. Sunum gönüllüdür; ama yine de sunumdur. Beden konuşurken, düşünce geri çekilir; kadın özne olduğunu sanırken, imgeye dönüşür.

Bu noktada sıkça başvurulan bir başka cümle daha vardır: “Eşim için güzel giyindim.”

Bu da çoğu zaman gerçeği örten, iyi niyetli ama zayıf bir savunmadır.

Çünkü gerçekten eş için giyinmek, kapının dışında değil; evin içinde başlar. Kimsenin görmediği sabahlarda, dışarı çıkılmayacak günlerde, misafir yokken, sokak yokken de aynı özeni sürdürmeyi gerektirir. Oysa “eşim için” denilen kıyafetler genellikle dışarıya aittir; kalabalığa, yabancı gözlere, görünür olmaya. Evde rahatlık vardır, alışkanlık vardır; sunum ise dışarıda başlar.

Eş için giyinmek evde hiç olmaz.

Evde sahne yoktur.

Bu yüzden “eşim için güzel giyindim” sözü, çoğu zaman bir niyet beyanı değil; sergilemenin muhatabını daha kabul edilebilir kılmaya çabasıdır. Kadın, bedenini kime sunduğunu değiştirerek, asıl motivasyonu görünmez hâle getirdiğini sanır. Oysa sergilemenin doğası değişmez; yalnızca hikâyesi yumuşatılır.

“Başkalarının beni beğenmesini istiyorum” demek yerine, “kendim için” ya da “eşim için” demek; egonun zarif ama kırılabilir bir savunmasıdır. Çünkü gerçek daha sarsıcıdır:

Görülmezse eksik hissetmek.

Beğenilmezse değersizleşmek korkusu.

Ve belki de en rahatsız edici hakikat şudur:

Kadın, bedenini sergiledikçe özgürleştiğini sanır; oysa çoğu zaman özgürlüğünü, bedeninin yarattığı etkiye bağlar.

Bu da onu, inkâr ettiği bakışların insafına bırakır.

Yazan

Korhan KÜLÇE

21/12/2025